

עפ"ג 49723/12/19 - חסן אבו סולב, עודה אבו סולב נגד מדינת ישראל

בית המשפט המחוזי בבאר שבע

24 יוני 2020
עפ"ג 49723-12-19

לפני כב' הנשיאה רויטל יפה-כ"ץ
כב' השופט יואל עדן
כב' השופט יובל ליבדרו

המערערים:

1. חסן אבו סולב
 2. עודה אבו סולב
- שניהם ע"י ב"כ עו"ד יוסי זילברברג

נגד

המשיבה:

מדינת ישראל
ע"י ב"כ עו"ד תהילה גלנטה, פמ"ד-פלילי

מהות הערעור: ערעור על גז"ד של בית משפט השלום בבאר-שבע (כב' ס. הנשיא, השופט א' ברסלר-גונן), בת"פ 17393-02-19 מיום 5/11/19.

פסק דין

השופט יובל ליבדרו:

1. לפנינו ערעור על גזר הדין של בית משפט קמא במסגרתו הוטלו על המערער 1 עונשים של 26 חודשי מאסר בפועל, מאסר על תנאי, קנס בסך 10,000 ₪ ופיצויים בסך 7,750 ₪, ועל המערער 2 עונשים של 36 חודשי מאסר בפועל, מאסר על תנאי, קנס בסך 30,000 ₪ ופיצוי בסך 5,750 ₪. הערעור מתמקד בעונשי המאסר והקנס אשר הוטלו על המערערים.

כתב האישום המתוקן

2. המערערים הורשעו על פי הודאתם, במסגרת הסדר טיעון בכתב אישום מתוקן. יצוין כי יחד עם המערערים היה מעורב נוסף (הנאשם 3 בכתב האישום המתוקן) אשר דינו נגזר בנפרד. מכתב האישום המתוקן עולה, כי המערערים קשרו ביניהם קשר (ובחלק מהמקרים גם עם אחרים) לגנוב בצוותא חדא, במספר מועדים (בין התאריכים 16.01.2019 ל-26.01.2019), גפ"מ (גז פחמימני מעובה) ממשקים חקלאיים אליהם הגיעו, בכך שחיברו צינור לצובר הגז המשמש את החקלאים לחימום לולים, והעבירו אותו בשאיבה למיכל גז מאולתר שנמצא על הרכב אתו הגיעו. בחלק מהמקרים הסתכם חלקו של המערער 1 בכך שהנחה טלפונית את האחרים כיצד לבצע את השאיבה. בהמשך, הוביל המערער 2 יחד עם האחרים את הגז באמצעות רכב שאינו מורשה להובלת גז.

המערער 2 הורשע באישום החמישי (אישום 8 בכתב האישום המקורי) גם בכך שהחזיק במתחם ביתו שבפזורת אבו סבית כ-200 מכלי גפ"מ לערך (ראו הצהרת המשיבה בטיעונים לעונש בעמ' 37 ש' 16-21 לפרוט' מיום 23.9.2019), צוברי גז, משקלים אלקטרוניים ומשאבות למילוי גז ללא רישיון

עמוד 1

ובניגוד לסטנדרט הבטיחות האמור בתקנות.

יצוין כי מכתב האישום המתוקן עולה כי גפ"מ הינו מקור אנרגיה אותו מאפיינת תכונת התלקחות וכאשר תכונה זאת יוצאת משליטה עוצמת פיצוצו של ק"ג גפ"מ שקול לפיצוץ של 2.5 ק"ג של חומר נפץ. בנוסף צוין בכתב האישום המתוקן כי ישנן הנחיות ברורות בצווים ובחוק אודות האופן שבו מאחסנים גפ"מ ומובלים אותו, לרבות דרישה לרישיון למי אשר מבקש לעסוק בעבודות גפ"מ. כן צוין, כי הגפ"מ אף מוגדר כ"חומר מסוכן" אשר בעניינו קיימות מגבלות ייחודיות אשר מוגדרות בחוק ובצווים ביחס להובלתו.

על בסיס הודאת המערער 1 בעובדות כתב האישום המתוקן, הוא הורשע בארבע עבירות של קשירת קשר לביצוע פשע וארבע עבירות של גניבת ציוד חקלאי, עבירות לפי סעיפים 499(א)(1) ו-384(א)(2) לחוק העונשין, תשל"ז-1977 (להלן: "חוק העונשין").

על בסיס הודאת המערער 2 בעובדות כתב האישום המתוקן, הוא הורשע בשלוש עבירות של קשירת קשר לביצוע פשע, שלוש עבירות של גניבת ציוד חקלאי, ארבע עבירות של שימוש פחזני באש או בחומר דליק, שלוש עבירות של הסגת גבול, עבירה של החזקת נכס החשוד כגנוב, שלוש עבירות של הובלת חומר מסוכן שלא כדין, ועבירה של אחסון רעלים בניגוד להוראות מחמירות, והכל כשבשלושה מקרים הוא הסתייע ברכב כדי לעבור עבירה, עבירות לפי סעיפים 499(א)(1), 384(א)(2), 338(א)(3), 447(א), 413 לחוק העונשין, עבירה לפי סעיף 19ג(א) בצו הפיקוח על מצרכים ושירותים (שירותי הובלת ושירותי גרורים), תשל"ט-1978 ועבירה לפי סעיף 15(ב)(5) לחוק החומרים המסוכנים, תשנ"ג-1993 (בהתאמה).

יצוין כי בגזר הדין נרשם בטעות כי הנאשם 2 הורשע בארבע עבירות של גניבה חקלאית ואולם בהכרעת הדין צוין כי הנאשם 2 הורשע בשלוש עבירות של גניבה חקלאית (עמ' 21 ש' 30 לפרוט' מיום 19.6.2020, כפי שהדבר גם עולה מכתב האישום המתוקן).

גזר הדין של בית משפט קמא

3. בגזר הדין בית משפט קמא סקר את הערכים המוגנים שנפגעו, את מידת הפגיעה הגבוהה מאוד בערכים אלו לרבות הנזק הכלכלי שנגרם כתוצאה מביצוע העבירות, את התרחבותה של תופעת הגניבות החקלאיות ואת פוטנציאל הסיכון הגלום בגניבה ושינוע של גז שלא על פי הסטנדרטים הבטיחותיים המקובלים.

בית המשפט קמא הדגיש את הצורך בהעלאת רף הענישה בעבירות אלו כאמירה ערכית שתשקף את תרומתו של בית המשפט במלחמה בתופעה זו.

באשר לנסיבות הקשורות בביצוע העבירות, עמד בית המשפט קמא על התכנון שקדם לביצוע העבירות, על פוטנציאל הנזק, על ריבוי המקרים, הרציפות, הנחישות, על חלקו של כל אחד מן המערערים באירועים, על אופי העבירות ועל העובדה כי אלו בוצעו בצוותא חדא.

ביחס לנזק שנגרם למתלוננים קבע בית המשפט קמא כי אף אם אין אינדיקציה לכמות הגז שנגנבה מהמתלוננים הרי שנוכח ההתארגנות, הנחישות והיקף העבירות שבוצעו, "סביר מאוד כי נגנב גז בהיקף לא מבוטל" (פסקה 18(ד) לגזר הדין).

ביחס למדיניות הענישה הנוהגת, ציין בית המשפט קמא את הקושי למצוא מקרים בהם הנסיבות דומות לנסיבות בהן בוצעו העבירות במקרה זה, בשל השילוב שבין עבירות חקלאיות ל"עבירות גז", והתייחס בנפרד לפסיקה שעניינה גניבות חקלאיות ולפסיקה שעניינה "עבירות גז".

ביחס לאישום הנוסף שיוחס למערער 2 ציין בית המשפט קמא כי למעשה החזיק המערער 2

"במפעל מאולתר למילוי גז". צוין כי המערער 2 פגע בערכים הנוגעים לביטחון של הציבור ולבריאותו. צוין כי יש להתחשב בחלקו של המערער 2 בביצוע העבירות, בסיבה שבעטיה ביצע את העבירות, את הנזק הפוטנציאלי, התכנון, הביצוע והעובדה שלא ננקטו כל אמצעי בטיחות. אף ביחס לאישום זה סקר בית משפט קמא פסיקה נוהגת וקבע כי מידת הפגיעה בערכים המוגנים באישום זה היא בינונית-גבוהה.

בית המשפט קמא קבע כי מתחם העונש ההולם בעניינו של המערער 1 צריך לנוע בין 24 ל-36 חודשי מאסר, ובעניינו של המערער 2 בין 30 ל-42 חודשי מאסר.

ביחס לאישום החמישי שעניינו החזקת מתחם הגז, ואשר יוחס אך למערער 2, קבע כי מתחם העונש ההולם צריך לנוע בין 9 ל-18 חודשי מאסר.

בית משפט קמא לא מצא לחרוג לקולה ממתחמי העונש שקבע.

בכל הקשור לשיקולים שבתוך המתחם, התחשב בית משפט קמא, ביחס למערער 1, בעברו הפלילי (אם כי קבע שנוכח חלוף הזמן ואופי ההרשעה הקודמת אין מקום לתת משקל משמעותי לעבר זה); בפגיעה שנגרמה למערער 1 כתוצאה מניהול ההליך, בהמלצת שירות המבחן ובנטילת האחריות על הנגזר ממנה, וזאת לצד שיקולי הרתעה שגם להם נתן משקל, ובסופו של יום גזר עליו עונש של 26 חודשי מאסר בנוסף לעונשים של מאסרים מותנים, קנס ופיצוי למתלוננים כמפורט לעיל.

ביחס למערער 2, התחשב בית משפט קמא בעובדה שהמערער 2 נעדר עבר פלילי, בלקיחת האחריות על ידו, בהמלצות שירות המבחן (אם כי לא מצא לאמצן) ובשיקולי ההרתעה. בית משפט קמא ציין כי יש למקם את עונשו של המערער 2 בתחתית המתחמים שנקבעו, אם כי לא בקצה התחתון שלהם נוכח שיקולי ההרתעה. בית משפט קמא הטיל עונש של 32 חודשי מאסר בגין אירועי הגניבה והובלת הגז ועונש של 10 חודשי מאסר בגין אירוע החזקת מתחם הגז, ואולם הוסיף כי יש מקום לחפיפה בין העונשים כדי לשמור על עונש מידתי, ובסופו של יום גזר על המערער 2 עונש כולל של 36 חודשי מאסר בנוסף לעונשים של מאסרים מותנים, קנס ופיצוי למתלוננים כמפורט לעיל.

4. כזכור, המערערים בעניינם הם שניים מתוך שלושה נאשמים שהורשעו בכתב האישום המתוקן. דינו של הנאשם 3 שהורשע רק באישום אחד (האישום השביעי על-פי כתב האישום המתוקן) בעבירות של קשירת קשר לביצוע פשע, גניבה חקלאית, שימוש פחזני באש, הסגת גבול וסיוע להובלת חומר מסוכן שלא כחוק נגזר לפני שנגזר דינם של המערערים (29.01.2020). הנאשם 3 נדון לתשעה חודשי מאסר לריצוי בעבודות שירות, מאסרים על תנאי, קנס בסך ₪ 9,000 ופיצוי בסך ₪ 1,500.

טיעוני הצדדים

5. **ב"כ המערערים** טען כי העונש שהוטל על המערערים חורג באופן משמעותי ממדיניות הענישה הנוהגת ועתר לקצר באופן משמעותי את תקופות המאסר שהוטלו על המערערים ואף להתערב בגובה הקנס שהוטל עליהם.

ב"כ המערערים טען כי אף אם בית משפט קמא ביקש להחמיר במדיניות הענישה הנוהגת נכון היה **"להשתמש באיזמל של מנתחים ולא בגרזן"**.

ב"כ המערערים טען כי בית משפט קמא לא נתן את המשקל הראוי לתיקון כתב האישום ולהודאת המערערים במיוחס להם על החיסכון המשמעותי בזמן השיפוטי שנגזר מכך. בעניין זה הוסיף כי עובדות כתב האישום המתוקן מלמדות כי אין מדובר בעבירות שבוצעו בתחכום וכי לא קדם לביצוען תכנון מוקדם משמעותי. ביחס למערער 1 טען כי אין בסיס לסברה כי המערער 1 הוא ה"מוח"

מאחורי ביצוע העבירות.

ביחס למערער 2 טען כי שגה בית משפט קמא משלא ראה באישום החמישי (אירוע החזקת מתחם הגז) כחלק מכל האירועים ומצא לקבוע בעניינו מתחם עונש הולם נפרד.
ב"כ המערערים טען בהרחבה כי בית משפט קמא יצא מנקודת הנחה בגזר דינו שכמות הגז שנגנבה והוחזקה במתחם הייתה גבוהה וזאת חרף כך שלא היה תימוכין להנחה זו בעובדות כתב האישום המתוקן.

ב"כ המערערים הוסיף וטען כי בית משפט קמא שגה משלא נתן את המשקל המתאים לנסיבות האישיות - משפחתיות של המערערים, לעובדה שעברו הפלילי של המערער 1 ישן ולעובדה שהמערער 2 נעדר עבר פלילי. כן טען כי שגה בית משפט קמא משלא מצא לתת את המשקל המתאים להמלצות שירות המבחן, לרבות לענין אפשרות חריגה ממתחם העונש ההולם משיקולי שיקום בעניינו של המערער 2.

באשר לרכיב הקנס טען ב"כ המערערים כי בית משפט קמא לא נתן את המשקל המתאים למצבם הכלכלי של המערערים.

6. **ב"כ המשיבה** עתרה לדחות את הערעור. ב"כ המשיבה טענה כי העונש שהוטל על המערערים משקף את חומרת העבירות שביצעו, וזאת בשים לב לתופעת הגניבות החקלאיות ולסיכון הגלום בגניבת גז. ב"כ המשיבה טענה כי העובדה שהעבירות בוצעו על רקע כלכלי מהווה נסיבה שיש בה כדי להצדיק החמרה בעונשם של המערערים וזאת בשים לב לקלות שבביצוע עבירות מעין אלו והכל לשם השגת רווח כלכלי קל ומהיר.

דין והכרעה

7. לאחר עיון בכתב האישום המתוקן, בנימוקי הערעור, בתשובת המשיבה, בתסקירי שירות המבחן ובגזר הדין מצאנו כי יש לקבל באופן חלקי את הערעור ולהפחית במעט מתקופת המאסר שהוטלה עלהמערערים, וזאת מהנימוקים שיפורטו להלן.

8. תמימות דעים קיימת בערכאות השונות באשר למדיניות הענישה המחמירה הנדרשת כדי למגר את התופעה המתרחבת של גניבות חקלאיות הגורמת נזקים קשים לציבור החקלאים. לענין זה ראו רע"פ 4477/10 **ראמי יחיא נ' מדינת ישראל** (מיום 05.10.2010):

"...תופעה חמורה של גניבת תוצרת חקלאית אשר פשתה במחוזותינו והפכה

למציאות קשה ובלתי נסלחת - גורמת נזקים אדירים לציבור החקלאים. כך נדרש החקלאי לעמוד על גידול התוצרת, להוסיף סכומים ניכרים על מיגון (באם הדבר בכלל אפשרי) ולשאת בתוצאות הכלכליות של גניבות מרובות. בצדק קבע בית המשפט המחוזי כי במצב דברים מעין זה, על בית המשפט לתרום את חלקו בהשבת הביטחון לציבור בכללותו, ולמגרז החקלאי בפרט, ולהחמיר עם מבצעי העבירות. כל זאת, על מנת להבהיר לעבריין בכוח כי גניבה חקלאית אינה משתלמת ומחירה כואב הוא".

9. במובן זה צדק בית משפט קמא משמצא להטיל על המערערים ענישה מכבידה, לרבות של מאסר בפועל לתקופה ממושכת. בית משפט קמא צדק גם צדק כאשר מצא להדגיש כי עניינו לא עוסק בגניבה חקלאית "רגילה", אשר, כמפורט לעיל, חומרתה בצידה, כי אם בגניבה חקלאית חריגה של גז אשר מציבה חומרה ייחודית, לרבות בשל הסיכון הנגרז מטיפול בגז, הובלתו והחזקתו בניגוד לדין על-ידי מי שלא הוכשר לכך.

10. בית משפט קמא ציין בגזר דינו כי **"סבורני כי כאמירה ערכית נדרש כי בית המשפט ייתן ידו**

במאבק הכמעט סזיפי בגניבות החקלאיות, בוודאי כאן בדרום, עת המרחבים העצומים וקשיי האבטחה מהווים כר לפעילות העבריינית של הגניבות החקלאיות... הרי שהקביעה הערכית בדבר חומרת המעשים, עניינה בקביעת מתחם העונש ההולם עצמו. כאן נכנסים שיקולים כגון הצורך להעלות את רף הענישה ולהחמיר בראיית העבירה כמסר לציבור..." (פסקה 21 לגזר הדין).

אף לדברים אלו של בית משפט קמא אנו מצטרפים. בית משפט ראשי, ואולי אף מחויב, להעלות את רף הענישה מקום בו הדבר נדרש, כאשר העלאת רף ענישה זו משקפת אמירה ערכית ראויה אותה מבקש בית המשפט לקדם.

11. אם מצאנו בסופו של יום לקבל באופן חלקי את הערעור ולקצר במידת מה מתקופת המאסר שהוטלה על המערערים, הרי שהדבר נעשה משני טעמים שיפורטו להלן.

הטעם הראשון קשור באופן בו יישם בית משפט קמא את עקרון ההדרגתיות בענישה. בית משפט קמא ציין בצדק בגזר דינו כי ראוי שהעלאת רף הענישה תהיה הדרגתית. הרציונל של עקרון ההדרגתיות, קרי העלאת רף הענישה בגזרת עבירה מסוימת באופן הדרגתי, קשור לעקרון הציפייה והשוויון. לענין זה ראו ע"פ 2247/10 **שלום ימיני ואח' נ' מדינת ישראל** (מיום 12.1.2011), פסקה 79:

"בבוא בית המשפט לגזור עונשו של אדם, עליו ליתן דעתו לרף הענישה המקובל. חשיבותו של עקרון זה נעוצה בצורך להבטיח את קיומו של עקרון שוויון הנאשמים בפני החוק ושמירת אמון הציבור בהליך הפלילי... מובן הדבר שאין בית המשפט כבול לעולם לרף הענישה הנוהג, ופשיטא כי ראוי בית המשפט, כשהשעה צריכה לכך, להחמיר ולהעלות את רף הענישה. יש מהפכות המתחילות מלמטה, ופעמים שהעלאת רף הענישה בעבירה כזו או אחרת נעשית על ידי הערכאות הדיוניות וזוכה בדיעבד לגושפנקא של בית משפט זה. ככלל, העלאת רף הענישה צריכה להיעשות בהדרגתיות, תוך בחינה כפולה של רף הענישה הנוהג, הן ביחס לעבירות הקונקרטיות שבפניו, והן ביחס לעבירות אחרות בדיני העונשין. הצורך בבחינה כפולה מעין זו הוא ברור: הבחינה האחת נדרשת על מנת לשמור על עקרון אחידות הענישה, למען יושתו עונשים דומים על אלה המבצעים עבירות דומות (בהתאם לנסיבותיו של כל מקרה). הבחינה השנייה נדרשת על מנת לשמור קיומו של מדרג ענישה הגיוני בין העבירות השונות, כך שלא ייווצר מצב בו פלוני אשר הורשע בעבירה מסוימת, ישא בעונש כבד מאלמוני אשר הורשע בעבירה חמורה יותר."

בענייננו בית משפט קמא אמנם התייחס לעקרון ההדרגתיות בגזר דינו, ואולם נראה כי לא נתן ביטוי הולם לעקרון זה בשלב היישום. נדמה כי שילוב הנסיבות החרג של עבירה חקלאית ו"עבירת גז" הוא שהוביל לקפיצת מדרגה אחת גבוהה מדי בעונשי המאסר שהוטלו על המערערים בסופו של יום, וזאת גם כאשר נתנו דעתנו לשילוב נפיץ זה, תרתי משמע, שבין העבירות.

במקרים מעין אלו, בו יש שילוב נסיבות חריג של שתי גזרות של עבירות (גניבה חקלאית ו"עבירת גז" כבענייננו), ובו מבקש בית משפט לקדם החמרה בענישה, יש צורך להיזהר מפני הרמת רף ענישה כפולה ביחס לענישה הנוהגת בכל אחת משתי גזרות העבירות, שמא השילוב יוביל בסופו של יום לקפיצת מדרגה גבוהה מדי בעונש הכולל שמוטל.

בחינה כפולה של רף הענישה כאמור בענין ימיני הנ"ל מלמד שהעונש שבית משפט קמא גזר על המערערים לא זהה ואף לא מתקרב לעונשים שהוטלו במקרים דומים ואף ספק אם הוא משמר קיום

של מדרג ענישה ראוי אל מול עבירות חמורות יותר.

הטעם השני שמצדיק התערבות בגזר הדין של בית משפט קמא קשור בדברי בית המשפט לפיהם **"בשים לב להיקף הפעמים ולנחישות, ואף להתארגנות, סביר מאוד כי נגנב גז בהיקף לא מבוטל"** (פסקה 18(ד) לגזר הדין, ההדגשה אינה במקור). לאמירה זו של בית המשפט, שניתנה בפרק הקשור בנסיבות ביצוע העבירות, אין אחיזה בעובדות כתב האישום המתוקן בו הודו המערערים ואף לא בראיות שהוגשו לבית משפט קמא. בית משפט קמא בעצמו ציין כי **"אין כל אינדיקציה ביחס לכמות הגפ"מ שנטלו הנאשמים לבעלי המשקים ושווי הכספי"**, ואולם הוסיף, כאמור, כי בשים לב להיקף הפעמים, לנחישות ולהתארגנות סביר מאוד כי נגנב גז בהיקף לא מבוטל.

בכל הכבוד הראוי עניינו הוא במשפט פלילי ומכאן שאין מקום לגזור עונש על בסיס הנחות לא מבוססות אף אם סבירות הן. לא למותר להזכיר בעניין זה כי סעיף 40(ג) לחוק העונשין קובע כי: **"בית המשפט יקבע כי התקיימה נסיבה מחמירה הקשורה בביצוע העבירה אם היא הוכחה מעבר לספק סביר..."**.

בעניינו אין בסיס ראיתי נאות לקביעה שכמות הגז שנגנבה היא אינה מבוטלת, ובהעדר אינדיקציה לכמות הגז שנגנבה ולנזק שנגרם למתלוננים כפועל יוצא, הרי שהספק בעניין זה צריך לפעול לטובת המערערים, ובוודאי לא להיזקק לחובתם. לעניין זה ראו ע"פ 5382/11 פלוני נ' מדינת ישראל (מיום 10.05.2012), פסקה 39: **"...במשפט פלילי עסקינן. אם מתעורר ספק הוא פועל לטובת הנאשם, גם אם קיים הסבר הגיוני לחובתו..."**. אמנם הדברים שם נאמרו בהקשר אחר אך כוחם יפה גם לעניינו.

על מידת הזהירות הנדרשת בייחוס הנחות מחמירות לחובת המערערים באירועי הגניבה ניתן היה ללמוד בעקיפין גם ממשקל הגפ"מ שנמצא במכלים שנתפסו במתחם הגז (אישום 8), כאשר מראיות שהוצגו בשלב הטיועונים לעונש (דו"חות שקילה ועדות מומחה) עלה, **"כי כמעט כל מכלי הגפ"מ שנתפסו במקום היו ריקים. גם אם נותר בהם מעט משקל, מסכים אני כי הוא זניח..."** (פסקה 25 לגזר הדין).

הגם שכאמור לא הוכח שהמכלים שנתפסו במתחם קשורים לאירועי הגניבה, הרי שאף לגבי מכלים אלו ניתן היה להניח שיש בהם גז בהיקף לא מבוטל, דבר שהתברר עובדתית כלא נכון, ומכאן מידת הזהירות שנדרשה גם ביחס לאירועי הגניבה.

לסיכום עניין זה, בית משפט קמא ייחס נסיבה מחמירה הקשורה בביצוע העבירות ללא בסיס ראיתי מתאים, וגזר את הדין של המערערים גם בהתייחס לנסיבה זו. לאחר שנסיבה זו מוסרת מן השולחן, נכון יהיה להתאים את העונש לנסיבות ביצוע העבירות כהווייתן.

12. כזכור, במסגרת הערעור השיג ב"כ המערערים גם על רכיב הקנס בגזר הדין של בית משפט קמא. משבחנו את טיעוני הצדדים בעניין זה ואת גזר דינו של בית משפט קמא, לא מצאנו מקום להתערב ברכיב הקנס וזאת גם לאחר שנתנו דעתנו לנסיבותיהם האישיות-משפחתיות-כלכליות של המערערים.

המערערים ביצעו רצף של עבירות שתכליתן השגת כסף קל ומהיר תוך פגיעה בקניין של אחרים. בעניין הצורך בענישה כלכלית מכאיבה במקרים שכאלו ראו למשל דברי בית המשפט העליון בע"פ 6771/12 עומר קאסם נ' מדינת ישראל (מיום 03.12.2013), פסקה 8:

"ככלל, כאשר עסקינן בעבירות אשר הרווח המופק מביצוען הינו כלכלי בעיקרו, יש לדאוג לכך שהעבירה לא תהא משתלמת בהיבט זה, כפי שעמדה על כך באת כוח המשיבה. אי- לכך ישנה חשיבות לא מבוטלת בהטלת קנס לשיעור ממשי אשר ירתיע עבריינים מלשוב ולסטות מדרך הישר... נדגיש כי לא ניתן להתערב בגובהם של הקנסות אך מהסיבה כי הם אינם הולמים את גובה הרווח אשר הפיק המערער מביצוע העבירה".

לא למותר להדגיש כי גם משיקולי הרתעה יש מקום להכבדה בענישה הכלכלית בגזרת עבירות הרכוש (ראו מאמרן של שרון אהרון ג דנברג ויעל וילצ'יק-אביעד: "עבריינות רכוש- מודל ענישה כלכלי", עיוני משפט לב, 699, 714).

13. לאור כל האמור לעיל, אנו מקבלים את הערעור במובן זה שמתקופת המאסר שנקבעה ביחס לכל אחד מהמערערים יופחתו ששה חודשים, ומכאן שתקופת המאסר שעל המערער 1 לרצות תעמוד על 20 חודשים החל מיום המעצר ותקופת המאסר שעל המערער 2 לרצות תעמוד על 30 חודשים החל מיום המעצר. יתר רכיבי הענישה בגזר הדין של בית משפט קמא יעמדו על כנם, ביחס לשני המערערים.

ניתן היום, ב' תמוז תש"פ, 24 יוני 2020, במעמד הצדדים.

יובל ליבדרו, שופט

יואל עדן, שופט

רויטל יפה-כ"ץ, נשיאה
אב"ד